

عنوان مقاله:

راهکارهای پیشینیان در پایدارسازی و استحکام بخشی بناهای کهن در برابر نیروهای رانشی، الگویی در بهسازی لرزه ای سازه های خشتی و گلی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی بنای ماندگار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

نیما ولی بیگ - استادیار دانشکده مرمت، دانشگاه هنر اصفهان

ساناز رهروی پوده - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری

افروز رحیمی آریایی - دانشجوی کارشناسی ارشد مطالعات معماری ایران

خلاصه مقاله:

بسیاری از بناهای سطح کشور به ویژه در مناطق کویری و بیابانی که امکان دسترسی به شیوه‌های نوین استحکام بخشی را ندارند از جنس خشتی و گلی هستند. برای این بناها هنوز نیز در سطح کشور آیین نامه مدونی جهت پایدارسازی وجود ندارد. با بهره جویی از شیوه‌های بیان شده در این جستار می‌توان این ساختمان‌ها را در برابر نیروهای جانبی، به ویژه زمین لرزه پایدار ساخت. سرزمین ایران جایگاه هنرآفرینان معمار می‌باشد. هنری که بوم آوردی (همگن بودن ساختار بنا با شرایط پیرامونی) از ویژگی‌های جدایی ناپذیر آن است و هر کجا که بین رویکرد به بوم و ساخت جدایی افتاده است، آسیب‌های فراموش نشدنی را در پی داشته است. زمین لرزه از رویدادهایی است که از دیر باز اندیشه سازندگان بنا را در این دیار به خود مشغول داشته است. بر طبق مفاد آیین نامه 2800، یکی از نکات مهم پایدارسازی بناهای تاریخی در برابر زمین لرزه، کاستن نیروهای جانبی است، بدین منظور در گذشته راهکارهای گوناگونی مانند بستن هو، پشت بندها، کلاف کشی‌های مناسب و... را بکار بسته‌اند. این جستار تلاش دارد تا به این راهکارها بپردازد. نبود آیین نامه مشخص در مورد پایدار سازی بناهای خشتی و گلی از یک سو و کمینت بسیار زیاد این بناها از سوی دیگر، ضرورت پرداختن به این مبحث را آشکار تر می‌کند. در جنبه‌ی دیگر می‌توان گفت که بسیاری از بناهای تاریخی با ارزش ما که بایستی مرمت و پایدار سازی شوند در این دسته جای می‌گیرند که شایسته است با تلاش بیشتر در جهت شناخت این روش‌ها که بسیار کم هزینه و از لحاظ قوانین مرمتی هم بسیار منطبق با قوانین جهانی هستند از آن‌ها در جهت پایدارسازی این گونه ساختمان‌ها استفاده کرد.

کلمات کلیدی:

بناهای خشتی و گلی، پایدار سازی، زمین لرزه، هشت و گیر، کلاف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/213548>

